

BULETIN¹ Nr. 19:

**NOUTĂȚI ÎN DOMENIUL LIBERTĂȚII DE EXPRIMARE ȘI DREPTULULUI LA
INFORMAȚIE**

iulie – august 2006

Denumirea actului	Data adoptării	Publicat în Monitorul Oficial al R.M. Nr.	Note
--------------------------	-----------------------	--	-------------

LEGI ALE REPUBLICII MOLDOVA

C o d u l Audiovizualului al Republicii Moldova	Nr. 260- XVI din 27.07.06	M.O.nr. 131- 133/679 din 18.08.2006	Codul stabilește bazele juridice de reglementare a proceselor de concepere, transmisie și retransmisie prin intermediul mijloacelor de televiziune și radiodifuziune a serviciilor de programe ale radiodifuzorilor aflați sub jurisdicția Republicii Moldova, precum și a modului de exercitare a controlului asupra activității instituțiilor în domeniul audiovizualului din Republica Moldova. La intrarea în vigoare a codului s-a abrogat Legea audiovizualului nr.603-XIII din 3 octombrie 1995 și Legea nr.1320-XIV din 26 iulie 2002 cu privire la instituția publică națională a audiovizualului Compania “Teleradio-Moldova”.
L E G E pentru completarea articolului 16 din Codul civil al Republicii Moldova nr.1107-XV din 6 iunie 2002	Nr. 262- XVI din 28.07.06	M.O. nr. 126- 130/641 din 11.08.2006	Articolul 16 alineatul (8) din Codul civil al Republicii Moldova nr.1107-XV din 6 iunie 2002 se completează în final cu următorul text: “Cuantumul despăgubirilor pentru prejudiciul moral trebuie să fie rezonabil și să se determine ținându-se cont de: a) caracterul informațiilor răspândite; b) sfera de răspândire a informațiilor; c) impactul social asupra persoanei; d) gravitatea și întinderea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate; e) proporționalitatea între acordarea despăgubirilor și gradul în care reputația a fost lezată; f) gradul de vinovăție al autorului prejudiciului; g) măsura în care această compensare poate aduce satisfacție

¹ [Buletinul este disponibil în limbile română și rusă](#)
Buletin elaborat de Olivia Pîrțac,
Serviciul Juridic, CIJ

			persoanei vătămate; h) publicarea rectificării, replicii sau dezmințirii pînă la pronunțarea hotărîrii judecătorești; i) alte circumstanțe relevante pentru cazul dat.”
L E G E pentru modificarea și completarea Codului electoral	Nr. 248-XVI din 21.07.06	M.O. nr. 131-133/677 din 18.08.2006	Modificările la art. 47, 48, 62 și 64 reglementează și probleme ce țin de libertatea de exprimare și informare în cadrul procesului electoral.
L E G E pentru ratificarea Convenției privind protecția și promovarea diversității de expresii culturale	Nr. 258-XVI din 27.07.06	Monitorul Oficial nr. 126-130/635 din 11.08.2006	Se ratifică Convenția privind protecția și promovarea diversității de expresii culturale, adoptată la Paris la 20 octombrie 2005.
L E G E pentru modificarea și completarea unor acte legislative	Nr. 184-XVI din 29.06.06	M.O. nr. 126-130/599 din 11.08.2006	Se modifică sancțiunile majorității articolelor din Codul penal, de regulă prin introducerea opțiunii „muncă neremunerată în folosul comunității...”.
L E G E privind importul unui autovehicul pentru utilizare specială (car mobil cu echipament tehnic audio) destinat instituției publice naționale a audiovizualului Compania “Teleradio-Moldova”	Nr. 259-XVI din 27.07.06	M.O. nr. 126-130/637 din 11.08.2006	Prin derogare de la prevederile Codului vamal al Republicii Moldova nr.1149-XIV din 20 iulie 2000, se permite, cu titlu de excepție, instituției publice naționale a audiovizualului Compania “Teleradio-Moldova” introducerea pe teritoriul vamal al Republicii Moldova, fără drept de înstrăinare, a unui autovehicul pentru utilizare specială (car mobil cu echipament tehnic audio), clasificat la poziția tarifară 8705, de marca M.A.N. DH 16930, numărul caroseriei WVML 045673G079608, anul fabricării 1993, acordat în calitate de ajutor cu titlu gratuit (donație) de către Compania de Stat a Audiovizualului din Norvegia “Norwish Broadcasting Corporation”.

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI REPUBLICII MOLDOVA

Hotărîre cu privire la Pagina Oficială a Republicii Moldova în rețeaua Internet	Nr. 765 din 05.07.06	M.O. nr. 106-111/819 din 14.07.2006	În scopul promovării eficiente a imaginii Republicii Moldova atât pe plan național, cît și internațional, al asigurării funcționării permanente a sistemului de interacțiune a autorităților administrației publice ale Republicii Moldova cu societatea civilă, organizațiile și structurile internaționale, se aprobă Concepția Paginii Oficiale a Republicii Moldova în rețeaua Internet.
Hotărîre cu privire la Concepția guvernării electronice	Nr. 733 din 28.06.06	M.O. nr. 106-111/799 din 14.07.2006	Întru executarea prevederilor Strategiei Naționale de edificare a societății informaționale - “Moldova electronică” și a Planului de acțiuni pentru realizarea acesteia, aprobate prin Hotărîrea Guvernului nr.255 din 9 martie 2005, în scopul eficientizării

			procesului de implementare a tehnologiilor informaționale și de comunicații în activitatea autorităților administrației publice, Guvernul aprobă Concepția guvernării electronice și stabilește că implementarea guvernării electronice constituie una din direcțiile prioritare ale edificării societății informaționale în Republica Moldova și autoritățile administrației publice, în limitele competențelor atribuite, sînt obligate să asigure implementarea și dezvoltarea guvernării electronice.
Hotărîre cu privire la stabilirea pentru funcționarii publici a sporurilor la salariul de funcție pentru acces permanent la secretul de stat	Nr. 863 din 01.08.2006 6	M.O. nr.126-130/917 din 11.08.2006	Se stabilesc sporuri la salariul de funcție pentru acces permanent la secretul de stat funcționarilor publici din autoritățile administrației publice centrale și locale, instanțele judecătorești și procuratură, finanțate de la bugetul public național, care au dreptul de acces la informații de nivel corespunzător de secretizare, perfectat în modul stabilit de lege, și care, conform nomenclatorului aprobat de conducătorul autorității publice, lucrează permanent cu informațiile secrete în virtutea obligațiilor funcționale.

**ACTE EMISE DE ALTE AUTORITĂȚI PUBLICE ALE REPUBLICII MOLDOVA
(CONSILIUL COORDONATOR AL AUDIOVIZUALULUI, COMISIA NAȚIONALĂ A
VALORILOR MOBILIARE, AGENȚIA NAȚIONALĂ REGLEMENTARE ÎN
TELECOMUNICAȚII ȘI INFORMATICĂ)**

Decizie cu privire la bilanțul concursului pentru utilizarea frecvențelor radio și a canalelor TV disponibile, anunțat de CCA prin Decizia nr. 31 din 13.06.2006 (Consiliul Coordonator al Audiovizualului)	Nr. 38 din 25.07.06	M.O. nr. 120-123/438c din 04.08.2006	Sunt anunțate rezultatele concursului pentru utilizarea frecvențelor radio și a canalelor TV disponibile.
Decizie cu privire la anularea licențelor de emisie, eliberate întreprinderilor “Cablu TV” SRL, “NISPAN” SRL, “Selegaș TV” SRL, “Unda Veselă” SRL și “Media Partener” SRL (Consiliul Coordonator al Audiovizualului)	Nr. 36 din 25.07.2006 6	M.O. nr. 120-123/438b din 04.08.2006	Se declară nevalabile licențele unei serii de întreprinderi ce au obținut licențe pentru difuzare prin cablu.
Decizie cu privire la eliberarea licențelor de emisie unor întreprinderi (Consiliul Coordonator al Audiovizualului)	Nr. 33 din 25.07.06	M.O. nr. 120-123/438a din 04.08.2006	Se acordă licențe de emisie unei serii de întreprinderi ce vor emite prin cablu.
Hotărîre cu privire la	Nr. 39/2	M.O. 106-	Se introduc modificări și completări în

modificarea și completarea Regulamentului privind accesul la informațiile deținute de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare (Comisia Națională a Valorilor Mobiliare)	din 06.07.06	111/382 din 14.07.2006	Regulamentul privind accesul la informațiile deținute de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare, aprobat prin Hotărârea Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nr.25/6 din 27.06.2002.
INFORMAȚIE privind licențele eliberate de ANRTI în primul semestru al anului 2006 (Agenția Națională Reglementare în Telecomunicații și Informatică)		M.O. nr. 106-111/375 din 14.07.2006	Agenția Națională pentru Reglementare în Telecomunicații și Informatică (ANRTI) informează că în primul semestru al anului 2006 a eliberat 155 de licențe, dintre care 34 licențe tehnice pentru construirea, întreținerea, exploatarea, precum și crearea posturilor de radio și televiziune prin eter și/sau cablu.

**PRACTICA JUDICIARĂ INTERNAȚIONALĂ ÎN DOMENIUL LIBERTĂȚII DE
EXPRIMARE ȘI DREPTULUI LA INFORMARE***

Denumirea/numărul	Data pronunțării deciziei	Esența cauzei
Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pe cauza LYACHKO versus UCRAINA (№21040/02)	10.08.2006	<p>Faptele principale</p> <p>Reclamantul, Oleg Valeriovitch Lyachko, este cetățean ucrainean, născut în anul 1972 și își are reședința la Kiev. El a fost redactor-șef al cotidianului ucrainean „<i>Politika</i>”, care nu se mai publică.</p> <p>În anul 1997, d-l Lyachko a publicat patru articole.</p> <p>Primul articol era intitulat «<i>Durdintsovshchina</i>» și evoca eliberarea din funcție a d-lui A. Stoginenko, ex-președinte al companiei de navigație pe Marea Neagră, întreprindere de stat. În acest articol reclamantul afirma că d-l Durdinets, pe atunci prim ministru interimar, l-a eliberat din funcție pe d-l Stoginenko din cauza contribuției acestuia la finanțarea cotidianului „<i>Politika</i>”.</p> <p>În al doilea articol, denumit «Economisiți sârma ghimpată, cetățeanule Durdinets», reclamantul indica că d-l Durdinets îl rugase personal pe procurorul general să inițieze persecutări împotriva sa.</p> <p>În cel de al treilea articol, cu titlul «Combinatorul și generalul», autorul făcea referință la pretinsele legături dintre generalul G.– pe atunci șeful poliției regionale din Odesa, și un oarecare domn S., despre care se spunea că ar fi fost implicat în activități criminale. Printre altele, ziarul, funcția de redactor-șef al căruia era deținută de reclamant, a publicat</p>

* Hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului în limba engleza și/sau franceză pot fi găsite la www.echr.coe.int

mai multe fotografii, pe care erau înregistrați împreună șeful poliției și d-l S. Se pare că aceste cadre fusesse făcute în condiții private și mai apoi au fost publicate în presa scrisă și mass-media televizată.

Al patrulea articol era intitulat «Combinatorul și generalul, de fapt, sunt rude». În acest articol, reclamantul relatează conținutul unui interviu, acordat de o oarecare d-nă K. unui canal de televiziune locală. În conformitate cu afirmațiile făcute de această doamnă, șeful poliției și d-l S. erau rude îndepărtate.

În luna iulie 1997, parchetul l-a acuzat pe reclamant de defăimare scrisă intenționată, formulare de acuzații neîntemeiate cu privire la comiterea unei infracțiuni grave și abuz de putere. În hotărârea sa, emisă în iunie 2001, tribunalul Kievlean al regiunii Minsk, examinând cauza reclamantului a stabilit că reclamantul a făcut abuz de putere pentru ca să se răzbune pe o condamnare anterioară, caracterul căreia nu a fost precizat. Tribunalul a aplicat reclamantului o pedeapsă cu închisoarea pe termen de doi ani cu suspendarea executării pedepsei, precum și i-a interzis să ocupe vreoaică funcție în organele de conducere din mass-media pe parcursul a doi ani. Cererea de apel depusă de d-l Lyachko a fost respinsă. Totodată, reclamantul nu a executat pedepsele aplicate din motivul că componentele primelor două infracțiuni au fost depenalizate, iar pentru cea de a treia infracțiune a expirat termenul de prescripție.

Plângeri

Reclamantul se plângea de încălcarea prevederilor articolului 10 al Convenției.

Decizia Curții

Articolul 10

Contrar opiniei organelor interne ale Ucrainei, Curtea consideră că informațiile conținute în articolele litigioase se refereau la o problemă de interes general și că nici un element constitutiv nu permitea să se creadă că redactarea acestor articole a fost motivată de voința reclamantului de a leza reputația persoanelor sus- indicate sau a poliției în general.

Curtea este de părerea că afirmațiile reclamantului, în conformitate cu care d-l Stoginenko fusesse eliberat din funcție întrucât d-l Durdinets avea împotriva lui o judecată personală, reprezintă o judecată de valoare, expusă în cadrul unor dezbateri publice, care nu poate fi supusă demonstrării exactității sale. Cât despre întâlnirea dintre d-l Durdinets și procurorul general, invocată în al

doilea articol, Curtea consideră că, având în vedere rolul jucat de organele procuraturii în cauza reclamantului, observațiile acestuia, în mod rezonabil, n-ar putea fi considerate drept lipsite de orice sens. Mai mult ca atât, însăși scena întâlnirii în cauză era descrisă în termeni generali și sarcastici și putea fi înțeleasă de către cititori drept prezentând un oarecare grad de exagerare.

Referitor la al treilea și al patrulea articol, Curtea consideră că, în esență, reclamantul relatea doar spusele altor persoane sau ceea ce putea fi dedus din faptele care, incontestabil, avusesse loc. Curtea crede că punând reclamantul în situația de a demonstra veridicitatea spuselor sale, acesta s-a confruntat cu o sarcină excesivă, și chiar imposibilă de realizat.

Curtea admite că cele patru articole erau formulate în termeni deosebit de acerbii, și, totuși, ținând cont de faptul că aceste relatări făceau referință la probleme de interes general, persoane publice și oameni politici, instanța consideră că limbajul nu poate fi considerat drept unul excesiv.

Curtea admite că pedeapsa aplicată reclamantului, constituită din privațiune de liberate pe termen de doi ani și interdicția de a ocupa vreo funcție în conducerea organelor mass-media, cu care s-a finisat procesul ce a durat mai mulți ani, au putut produce asupra libertății de expresie a reclamantului un efect inhibant considerabil, despre care nu se poate spune că acesta ar fi fost simțitor atenuat de decizia Curții de Apel, întrucât temeiul condamnării, pe baza căreia a fost emisă hotărârea anterioară a instanței de judecată, a fost lăsat în vigoare, iar reclamantul nu a executat pedeapsa într-o anumită măsură din cauza unor motive de ordin procedural, deoarece, conform noului cod penal, infracțiunile imputate reclamantului au fost depenalizate.

Ținând cont de circumstanțele cauzei, Curtea conchide că intervenția în drepturile reclamantului la libertatea expresiei nu este una proporțională scopului legitim urmărit și ca urmare, nu era «necesară într-o societate democratică».

Curtea a conchis în unanimitate că aricolul **10** (libertatea expresiei) al Convenției europene a Drepturilor Omului **a fost încălcat**.

Aplicând prevederile articolului 41 (satisfacție echitabilă) a Convenției, instanța alocă reclamantului 2 000 EURO în calitate de compensare a prejudiciul moral și material, și 1 000 EURO – cheltuieli și alte recompense.

<p>Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pe cauza <i>GÜZEL versus TURCIA</i> (n° 2) (N^o65849/01)</p>	<p>27.07.06</p>	<p>Reclamantul, Hasan Celal Güzel, este un cetățean turc, născut în anul 1945 și locuind la Ankara. Fost ministru și deputat, reclamantul, la momentul desfășurării evenimentelor, era președintele Partidului Renașterii.</p> <p>La 13 iunie 1998, reclamantul a ținut un discurs în calitate sa de președinte al unui partid politic, în cadrul unei reuniuni cu genericul drepturile omului, organizată de autoritățile orașului Kayseri. Abordând subiecte de interes social, reclamantul în discursul său a criticat acțiunile și politica guvernamentală.</p> <p>Urmărit pentru incitare la ură și ostilitate, bazate pe distincția de apartenență la o anumită religie, reclamantul a fost condamnat la un an de privare de libertate, conform hotărârii emise de către Curtea Securității de Stat din Ankara, care, la 3 iulie 2000, a fost lăsată în vigoare de către Curtea de Casație .</p> <p>La 12 ianuarie 2001, atunci când reclamantul încă nu a început să execute pedeapsa aplicată, Curtea Securității de Stat a dispus suspendarea executării pedepsei pe un termen de cinci ani.</p> <p>Reclamantul invoca că condamnarea sa penală i-a încălcat dreptul la libertatea expresiei. Pe lângă aceasta, reclamantul se plângea că examinarea cauzei sale de către Curtea de Casație a fost lipsită de echitate, întrucât el nu a avut posibilitatea de a furniza un răspuns la avizul scris al procurorului general. El invoca prevederile articolelor 10 (libertatea expresiei) și 6 § 1 (dreptul la un proces echitabil).</p> <p>Curtea consideră că motivele reținute de către jurisdicțiile turcești n-ar putea fi considerate prin ele însele drept suficiente pentru a justifica ingerința în dreptul reclamantului la libertate de expresie. Acesta se exprima în calitate sa de om politic, în cadrul rolului său de actor al vieții politice turcești, fără de a incita nici la utilizarea violenței, nici la rezistență armată, nici la revoltă, și nu este vorba despre un discurs de ură, ceea ce conform opiniei Curții, constituie elementul esențial care urmează a fi luat în considerare.</p> <p>Curtea este de părere că suspendarea executării pedepsei de care a beneficiat reclamantul, președinte a unui partid politic, a avut drept efect cenzurarea parțială a activităților sale pe durata perioadei de suspendare de executare a pedepsei și limitarea considerabilă a posibilităților sale de a-și expune în mod public critica, fapt care, ținând cont de locul ocupat de către reclamant în cadrul dezbaterilor publice, nu poate fi neglijat.</p>
---	-----------------	---

		<p>Reieșind din cele expuse, Curtea conchide, în unanimitate, că a fost comisă încălcarea prevederilor articolului 10.</p> <p>De altfel, Curtea reamintește că deja a stabilit că necomunicarea avizului procurorului general, ținând cont de natura observațiilor acestuia și de imposibilitatea pentru una dintre părți participante la procesul de judecată de a prezenta un răspuns în scris, constituie încălcarea normelor articolului 6 § 1. Negăsind nici un alt motiv de a adopta o altă hotărâre în cazul dat, Curtea în unanimitate conchide că normele articolului 6 § 1 au fost încălcate.</p> <p>Cu titlu de satisfacție echitabilă, Curtea alocă reclamantului 4 000 EURO pentru compensarea prejudiciului moral și 3 000 EURO – cheltuieli și alte recompense.</p>
<p>Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pe cauzele ÇAPAN versus TURCIA (n° 71978/01) și Halis Doğan versus Turcia (n° 2) (№71984/01)</p>	<p>25.07.2006</p>	<p>Ambii reclamanți sunt cetățeni turci: Cihan Çapan este născut în anul 1977 și locuiește la Altdorf (Elveția), iar Halis Doğan este născut în anul 1944 și își are reședința la Istanbul. La momentul desfășurării evenimentelor, d-l Çapan deținea funcția de redactor-șef al cotidianului “<i>Özgür Bakış</i>”, proprietarul căruia era d-l Doğan.</p> <p>În ianuarie 2000, reclamanții au fost supuși persecuțiilor penale pentru propagarea ideilor separatiste. Reclamanților li s-a reproșat că în numărul 270 al cotidianului “<i>Özgür Bakış</i>” din 12 ianuarie 2000 (număr a cărei confiscare a fost ordonată în aceeași zi) au publicat o scrisoare și un articol semnate de d-l Murat Karayılan, unul din șefii PKK, în care se făcea referință la d-l Abdullah Öcalan (șeful PKK, aflat în detenție) și desfășurarea procesului său, cât și la lupta armată condusă de această organizație și procesul de democratizare din Turcia.</p> <p>La 8 noiembrie 2000, Curtea Securității de Stat din Istanbul l-a condamnat pe d-l Doğan la achitarea unei amenzi, iar pe d-l Çapan la 13 luni de privare de libertate și la achitarea unei amenzi.</p> <p>Curtea de Casație, examinând la 12 martie 2001 cererile depuse de către reclamanți, a lăsat fără modificări pedepsele aplicate acestora. Întrucât d-l Çapan a părăsit Turcia și a plecat în Elveția, el nu a executat pedeapsa ce i-a fost aplicată.</p> <p>Pe lângă aceasta, la 5 septembrie 2000, d-l Çapan a fost condamnat la 5 luni de privare de libertate, care ulterior au fost schimbate într-o amendă, pe motiv de efectuare a propagandei separatiste făcute prin publicarea unui articol în numărul 246 al cotidianului “<i>Özgür Bakış</i>”. Pe de altă parte, d-lui Doğan la fel a fost amendat, iar publicarea ziarului a fost interzisă pe un termen de trei zile din cauza conținutului unui articol din numărul 318 al cotidianului, care a fost</p>

calificat drept propagandă a unei organizații armate. Examinând plângerile reclamanților la 19 și 26 februarie 2001, corespunzător, Curtea de Casație a lăsat în vigoare aceste noi condamnări.

Reclamanții susțineau că condamnările lor penale le-au încălcat dreptul la libertatea expresiei și se plâneau de faptul că examinarea cauzei de către Curtea de Casație a fost lipsită de echitate, rezultând din lipsa de comunicare a avizului procurorului general.

Ei, în particular, invocau prevederile articolelor 10 (libertatea expresiei) și 6 § 1 (dreptul la un proces echitabil). De altfel, invocând dispozițiile articolului 1 al Protocolului nr. 1 (protecția proprietății), împreună cu cele ale articolului 14 (interzicerea discriminării), d-l Doğan susținea că dispunerea confiscării și interzicerea publicării cotidianului “*Özgür Bakış*” i-au cauzat prejudicii materiale.

Curtea consideră că motivele invocate de către organele jurisdicționale interne nu pot fi considerate, prin ele însele, drept suficiente pentru justificarea intervenției în dreptul reclamanților la libertatea expresiei. Dacă unele pasaje, deosebit de virulente, din articole în cauză redau un tablou dintre cele mai negative a statului turc, acordând astfel relatării o conotație ostilă, ele, totuși, nu fac apel nici la utilizarea violenței, nici la rezistență armată, nici la revoltă și, deci, nu putem vorbi despre un discurs de ură, ceea ce, conform opiniei Curții, constituie elementul esențial care urmează a fi luat în considerare. Instanța consideră că pedepsele aplicate reclamanților nu sunt proporționale față de scopurile urmărite și, corespunzător, nu sunt «necesare într-o societate democratică».

Reieșind din cele expuse, Curtea conchide, cu cinci voturi pro și două contra, că în ambele cazuri a fost comisă încălcarea normelor articolului 10.

De altfel, Curtea reamintește că deja și-a expus părerea că necomunicarea avizului procurorului general, ținând cont de natura observațiilor acestuia și de imposibilitatea unei părți participante la un proces de judecată de a prezenta un răspuns scris la acesta, constituie încălcarea prevederilor articolului 6 § 1. Negăsind nici un alt motiv de a adopta o altă hotărâre în acest caz, Curtea conchide în unanimitate că în ambele cazuri normele articolului 6 § 1 au fost încălcate.

În final, Curtea relevă că măsura de confiscare și interdicția de publicare a cotidianului, evocate în plângerea d-lui Doğan, reprezintă o consecință secundară a pedepsei ce i-a fost aplicată. În consecință, instanța consideră că nu este cazul de a examina separat plângerea bazată pe încălcarea

		<p>prevederilor articolului 1 a Protocolului nr.1.</p> <p>Cu titlu de satisfacție echitabilă, Curtea alocă d-lui Çapan 5 000 EURO pentru compensarea prejudiciului moral și 7 000 EURO d-lui Doğan, cât și 1 500 EURO fiecăruia dintre reclamânți în calitate de cheltuieli și alte recompense.</p>
<p>Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pe cauza ȘTEFANEC versus REPUBLICA CEHIA (№75615/01)</p>	<p>18.07.2006</p>	<p>Fapte principale</p> <p>Reclamantul, Milan Ștefanec – cetățean ceh, născut în anul 1973 cu reședința la Brno (Republica Cehia).</p> <p>La 22 mai 2000, d-l Ștefanec a înștiințat municipalitatea Brno privind intenția sa de a organiza o manifestație pașnică la data de 27 mai 2000, cu scopul de a denunța impactul negativ produs de către transport asupra mediului înconjurător, cât și asupra sănătății locuitorilor orașului. Autoritățile municipale au interzis petrecerea acesteia, invocând pericolul la care va fi expusă sănătatea participanților și faptul că limitările necesare ale circulației și a aprovizionării ar fi contrare interesului public. Justețea acestei decizii a fost contestată în instanța de apel, care, însă a lăsat în vigoare hotărârea adoptată de către tribunalul regional chiar a doua zi după ce a avut loc manifestația în cauză, și anume la 28 mai 2000.</p> <p>În pofida interdicției, manifestația, totuși, a avut loc la data prevăzută, adică la 27 mai 2000. Pe parcursul acestei manifestații, reclamantul s-a servit de un megafon pentru a comunica cu poliția, a repeta apelurile autorităților cu scopul de a preveni eventualele acte de violență și de a informa manifestanții că efectuarea acestei manifestații a fost interzisă, precum și că contra hotărârii autorităților municipale a fost depusă o plângere, examinarea căreia urma în curând să aibă loc.</p> <p>La 7 septembrie 2000, comisia circumscriptiei Brno-centru, împuternicită cu examinarea contravențiilor i-a aplicat d-lui Ștefanec o amendă în mărime de circa 17,5 EURO în conformitate cu prevederile legii nr. 84/1990 Cu privire la dreptul la reuniune, pentru organizarea unei manifestații care fusese interzisă. Aceleași învinuiri au fost aduse și contra altor două persoane, însă pedeapsa aplicată acestora a fost anulată de către instanța de apel pe motiv de lipsă de probe, pe când sancțiunea reclamantului a fost lăsată în vigoare.</p> <p>La 25 aprilie 2001, Curtea Constituțională a respins recursul depus de către reclamant, drept fiind unul neîntemeiat. Curtea de Casație a adoptat aceeași părere ca și cea a autorităților administrative și a considerat că restricțiile necesare, aplicate față de reclamant, rezultau din faptul că el</p>

organizase o reuniune interzisă.

Plângeri

Reclamantul se plângea de aplicarea unei sancțiuni administrative, cât și de imposibilitatea de a contesta în fața unui tribunal independent hotărârile emise de către autoritățile administrative. El invoca prevederile articolelor 6 § 1 și 10 ale Convenției.

Decizia Curții

Articolul 6 § 1

Curtea reamintește că, chiar dacă faptul acordării autorităților administrative a competenței de a urmări și reprima contravențiile nu este incompatibil cu normele Convenției, persoanele interesate trebuie, totuși, să aibă posibilitatea de a supune orice decizie adoptată împotriva lor de către aceste autorități, controlului ulterior al unei instanțe care să ofere garanțiile oferite de către prevederile articolului 6. Or, procedura de examinare a cazului în fața Curții Constituționale din Cehia se limitează la examinarea chestiunilor ce țin de constituționalitate și nu implică o apreciere directă și totală a drepturilor cu caracter civil a persoanelor interesate.

În aceste condiții, Curtea considera că în cazul dat, din punct de vedere a prevederilor articolului 6 § 1, reclamantul nu a avut posibilitate suficientă de a supune unui control judiciar legalitatea hotărârii adoptate de către autoritățile administrative interne și, reieșind din aceasta, el fost privat de dreptul de acces la un «tribunal» în sensul normelor articolului menționat.

Curtea a conchis asupra încălcării dispozițiilor articolului 6 § 1.

Articolul 10

Curtea relevă că pentru a concluziona că reclamantul a organizat, efectiv, manifestația în cauză, autoritățile s-au referit, în particular, la conținutul discursurilor sale ținute în cadrul evenimentului dat, precum și la sentimentele pe care acestea le-au provocat în participanți. Astfel, amenda administrativă aplicată reclamantului, echivalează cu intervenția în dreptul reclamantului la libertatea expresiei, intervenție prevăzută de dispozițiile legii nr. 84/1990 Cu privire la dreptul la reuniune.

Problema care stă în fața Curții este de a verifica dacă legislația cehă indică cu suficientă precizie condițiile în care

		<p>era posibil de a considera o persoană drept organizator al unei reuniuni și de a-i aplica o sancțiune, ca urmare a adoptării deciziei cu privire la interzicerea petrecerii acesteia.</p> <p>Legea nr. 84/1990 prezintă caracteristicile organizatorului unei reuniuni: în deosebi el primește instrucțiuni de la convocator, ceea ce îl face să se distingă din mulțime. În speță, reclamantului i-a fost reproșată « activitatea intermediară voluntară » și folosirea echipamentului său tehnic pentru a anunța cu amărăciune participanților că autoritățile interziseră în mod arbitrar demonstrația, dar nu pentru a-i invita să se împrăștie. Deci, în mod esențial anume din cauza conținutului acestor expresii, și nu pentru că el « s-a preocupat de desfășurare sau a condus » demonstrația, reclamantul a fost considerat drept organizator al demonstrației și pentru aceasta i-a fost aplicată o amendă. Pentru Curte, interpretarea dreptului ceh prezentată de autoritățile administrative pentru a sancționa reclamantul, interpretare mai apoi confirmată de către Curtea constituțională, constituie o extensiune a câmpului de aplicare a legii nr. 84/1990, care era imposibil de prevăzut în speță.</p> <p>Mai mult ca atât, în cazul în care nerespectarea unei obligații este reprimată printr-o sancțiune, legea trebuie să definească în mod clar cazurile aplicării dispozițiilor sale, ceea ce, însă, nu tinde spre demonstrarea diferențelor de interpretare, obiectul cărora a și fost reclamantul și alți doi participanți, acuzați împreună cu el.</p> <p>Deci, Curtea consideră că normele articolului 14 § 1 al legii nr. 84/1990 Cu privire la dreptul la reuniune nu întruneau condițiile posibilității de a prevedea aplicarea dispozițiilor acestei legi în cazul dat. Din aceste considerente, Curtea conchide asupra încălcării prevederilor articolului 10.</p> <p>Curtea este de părerea că înseși constatarea încălcării constituie o satisfacție echitabilă suficientă pentru compensarea prejudiciul moral cauzat reclamantului. Aplicând normele articolului 41 (satisfacție echitabilă) a Convenției, Curtea alocă 34 EURO în calitate de restituire a prejudiciului material și 1 012 EURO – cheltuieli și alte recompense.</p>
<p>Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pe cauza <i>Agga versus GRECIA (n° 3)</i> (n° 32186/02) și <i>Agga versus GRECIA (n° 4)</i> (n° 33331/02)</p>	<p>13.07.2006</p>	<p>Reclamantul – Mehmet Agga, este un cetățean grec, născut în anul 1932, cu reședința la Xanthi (Grecia).</p> <p>La 17 august 1990, el a fost ales muftiu a localității Xanthi de către musulmanii care practicau cultul lor în moscheele din regiune. Însă, autoritățile grecești au numit în această funcție o altă persoană. Reclamantul a refuzat să părăsească funcția ocupată.</p>

Aplicând dispozițiile articolului 175 a Codului Penal, împotriva reclamantului au fost inițiate persecutări penale. El a fost recunoscut vinovat de uzurparea funcțiilor de ministru al unei «religii cunoscute» pe motivul că eliberase și semnase mesaje în calitate de muftiu a localității Xanthi și a fost condamnat la privațiune de libertate, pedeapsă care ulterior a fost schimbată în amendă.

Curtea de Casație a respins recursurile depuse de către reclamant. Instanța de judecată a considerat că infracțiunea reprimată de normele articolul 175 al Codului Penal se constituia în cazul «în care o persoană se prezintă (se prezenta) în calitate de ministru al unei religii cunoscute și dacă exercită (exercita) funcțiile sale, inclusiv și funcțiile administrative care revin (reveneau) acestui minister». Înalta instanță a considerat că reclamantul comise infracțiunea incriminată, întrucât se comporta sau se prezenta în calitate de muftiu a localității Xanthi.

Contrar celor invocate de reclamant, Curtea de Casație a considerat, printre altele, că condamnările penale ale acestuia, nu veneau în contradicție cu dispozițiile articolelor 9 și 10 ale Convenției, întrucât reclamantul nu era sancționat pentru convingerile sale religioase sau exprimarea unor idei, ci pentru că a uzurpat funcțiile de muftiu.

Reclamantul invoca prevederile articolelor 9 (libertatea gândirii, conștiinței și religiei) și 10 (libertatea expresiei) ale Convenției Europene a Drepturilor Omului.

Articolul 9

Similar cu hotărârea adoptată în cazul *Agga versus Grecia* (*n° 2*), ce ținea de același reclamant și fapte similare, Curtea consideră că în deciziile adoptate de către organele jurisdicționale interne, acestea nu au menționat actele specifice comise de reclamant care ar produce consecințe juridice. Ea consideră că din contra, reclamantul a fost condamnat pur și simplu pentru faptul că a emis mesaje religioase și că le-a semnat în calitate de muftiu a localității Xanthi.

Curtea relevă, în particular, că n-a fost demonstrat că condamnarea reclamantului era justificată în condițiile cauzei examinate de către o «necesitate socială imperioasă». Din aceste considerente, intervenția în dreptul reclamantului la libertatea de a manifesta religia sa în mod public și colectiv, prin cult și prin învățătură, nu era «necesară într-o societate democratică» în sensul dispozițiilor articolului 9 § 2 al Convenției.

Reieșind din cele expuse, Curtea a conchis, în unanimitate,

		<p>că în ambele cazuri a fost comisă încălcarea normelor articolului 9.</p> <p><u>Articolul 10</u></p> <p>Curtea a ajuns la concluzia unanimă precum că nu există nici o chestiune distinctă ce poate fi supusă examinării din punct de vedere a normelor articolului 10.</p> <p>Instanța consideră că constatarea încălcării normelor articolului 9 constituie, prin sine însăși, o satisfacție echitabilă suficientă și alocă reclamantului 1 620 EURO în prima cauză și 1 380 EURO în ce-a de-a doua cauză în calitate de compensare a cheltuielilor și alte recompense.</p>
<p>Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pe cauza ERBAKAN versus TURCIA (n° 59405/00)</p>	<p>06.07.2006</p>	<p>Faptele principale</p> <p>Reclamantul, Necmettin Erbakan, este cetățean turc, născut la 29 octombrie 1926, cu reședința la Ankara. Politician, el a fost prim-ministru al Turciei în perioada iunie 1996 – iunie 1997.</p> <p>La momentul desfășurării faptelor, el era președinte a <i>Refah Partisi</i> (Partidul Prosperității), dizolvat în anul 1998 pentru efectuarea activităților ce veneau în contradicție cu principiile laice.</p> <p>La 25 februarie 1994, în cadrul campaniei pentru alegerile municipale, reclamantul a pronunțat un discurs public la Bingöl, la sud-estul Turciei. Acest discurs n-a fost înregistrat oficial.</p> <p>După o perioadă de mai mult de patru ani după ce a avut loc evenimentul menționat, și anume în iulie 1998, reclamantul a fost supus persecuțiilor penale pentru incitare deschisă a poporului la ură și ostilitate prin rostirea discursului din 1994, care conținea idei cu privire la diferențele religioase, rasiale și regionale.</p> <p>Reclamantul a contestat acuzațiile ce-i erau aduse în fața Curții de Securitate a Statului din Diyarbakir și anume, autenticitatea și veridicitatea casetei video, prezentată de către parchet, pe care era înregistrat discursul în cauză.</p> <p>La 10 martie 2000, Curtea de Securitate a Statului l-a condamnat pe d-l Erbakan la o pedeapsă privativă de libertate pe termen de un an și la achitarea unei amenzi. Ținând cont de situația în care se afla la acel moment orașul Bingöl, unde populația fusese victima actelor teroriste comise de o organizație extremistă, Curtea de Securitate a Statului a decis că reclamantul, făcând distincția dintre «credincioși» și «necredincioși», a depășit limitele</p>

admisibile de libertate a dezbaterilor politice.

La 5 iulie 2000, Curtea de Casație a respins recursul depus de către reclamant și a lăsat în vigoare hotărârea anterioară. Instanța a considerat că calificând toate partidele, cu excepția celui al cărui membru el era, drept partide a unor „incorecți, îndrăgostiți de infidelitate, care apără sistemul în mod fals bazat pe interes”, d-l Erbakan a proslăvit ideea, conform căreia «aceste partide au declarat război, după Coran, împotriva lui Allah».

În ianuarie 2001, în conformitate cu dispozițiile legilor nr. 4454 și nr. 4616, Curtea de Securitate a Statului a dispus suspendarea executării pedepsei aplicate reclamantului.

Plângeri

Invocând prevederile articolului 10 și 6 § 1 ale Convenției, reclamantul se plângea că condamnarea sa i-a lezat dreptului la libertatea expresiei și susținea, că cauza sa n-a fost judecată de un tribunal independent și imparțial, pe motiv că în componența Curții de Securitate a Statului a fost prezent un judecător militar.

Decizia Curții

Articolul 10

În ceea ce privește afirmațiile incriminate reclamantului, Curtea consideră că prin utilizarea unei terminologii religioase, oratorul a redus diversitatea, inerentă oricărei societăți, la o simplă diviziune în «credincioși» și «necredincioși», și a lansat un apel în scopul formării unei linii politice, bazată pe apartenența religioasă. De altfel, Curtea notează că la momentul desfășurării evenimentelor, populația din regiune fusese victima mai multor acte tragice comise de către mișcările fundamentaliste.

Subliniind faptul că lupta contra oricărei forme de intoleranță face parte integrantă din protecția drepturilor omului, condiția ca oamenii politici, în discursurile publice, să evite difuzarea unor afirmații susceptibile să provoace intoleranță, este de o importanță crucială. Totuși, având în vedere caracterul fundamental al liberului joc în cadrul unor dezbateri politice într-o societate democratică, Curtea urmează să cerceteze dacă există raționamente serioase care să justifice aplicarea unei sancțiuni grele în domeniul discursului politic. În această privință, Curtea relevă că autoritățile interne abia după un răstimp de cinci ani după efectuarea reuniunii în cauză, au încercat să stabilească conținutul discursurilor, incriminate reclamantului pe baza unei înregistrări video, autenticitatea căreia poate fi

contestată.

Ținând cont de circumstanțele cauzei, Curtea consideră că este deosebit de dificil de a considera reclamantul responsabil de totalitatea afirmațiilor stipulate în actul de acuzare. Pe de altă parte, nu a fost stabilit că la momentul inițierii persecuțiilor contra reclamantului, discursul era susceptibil să producă «un risc actual» și pericol «iminent» pentru societate sau putea să-l producă ulterior. În final, Curtea ia în considerare sancțiunea foarte aspră aplicată acestui om politic notoriu.

Concluzionând, Curtea consideră că persecuțiile penale, dirijate împotriva unui om politic după expirarea unei perioade de patru ani și cinci luni anterioare pretensei difuzări a afirmațiilor incriminate, nu reprezintă un mijloc rezonabil proporțional scopurilor legitime urmărite, ținând cont de interesele unei societăți democratice de a asigura și de a menține liberul joc al unor dezbateri politice.

În aceste condiții, Curtea conchide asupra încălcării prevederilor articolului 10 a Convenției.

Articolul 6 § 1

Curtea reamintește, că faptul că persoanele civile trebuie să răspundă pentru infracțiunile reprimite de către dispozițiile Codului Penal în fața Curții de Securitate a Statului în componența căreia, în particular, se află un judecător militar, constituie pentru ei un temei legal de a pune la îndoială independența și imparțialitatea acestei jurisdicții.

Reieșind din cele expuse, Curtea decide asupra încălcării normelor articolul 6 § 1.

Întrucât reclamantul nu a formulat în termenul acordat nici o cerere de satisfacție echitabilă, Curtea consideră că nu este cazul de a-i aloca acestuia o recompensă în conformitate cu dispozițiile articolului 41 (satisfacție echitabilă) a Convenției Europene a Drepturilor Omului.